

ОБЕЗЛИЧАВАНЕТО НА ЧОВЕКА-ЕВРОПЕЕЦ

ЗА СОЦИАЛНИЯ ПОЛ, ЗА ДЖЕНДЪРИТЕ И ЗА БРУТАЛНОТО ПОСЕГАТЕЛСТВО ВЪРХУ ИДЕНТИЧНОСТТА, ДУХОВНОТО И ЦИВИЛИЗАЦИОННО ПРОСТРАНСТВО НА ЛИЧНОСТТА.

Христо ТЕПАВИЧАРОВ
посланик

От месеци българската общественост, все още усвояваща езика на новостите пристигащи от т.н. Европейски съюз, в повечето случаи приемаща ги като посегателство към личното пространство на личността, се вълнува и се опитва да разпознае образа, статута и ролята, отредена на най-новия субект на европейската ценностна система и цивилизация – джендъра.

В българския език, за тази категория субекти на европейското право, са в обръщение няколко термина, в които оценката се свързва основно с убеждението, че се касае за отклонения от общоприетите морални норми за поведение на мъжа и жената в обществото, формирани в резултат на природните различия и определената роля на двата пола в процеса на утвърждаване на вида и оцеляване на човечеството на земята.

Някоу от квалификацияте,

които народният фолклор използва избирателно в определени случаи, с времето са се превърнали в нарицателни понятия за идентифициране на лица, към които обществото или отделни сегменти от него изпитва неприязън, стигаща до презрение и желание за остракизирането им като непринадлежащи към обществото на нормалните.

На стр. 2

872 ДНИ ГЕНОЦИД

На стр. 5-6

БЪЛГАРСКОТО МАЙТАПЧИЙСТВО В КОНТЕКСТА НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО

„Нова Зора“ представя първи параграф на осма глава от монографията „Рискове и социални трансформации“ на проф. г.с.н. Георги Найденов и доц.г-р Калоян Харалампиев, Издателски комплекс – УНСС, С., 2018 год.

ЗАЩО СЛЕД ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА АНГЛОСАКСОНСКИТЕ ЕЛИТИ ЗАПАЗИХА НАГЛАСАТА СИ ДА РЕШАВАТ КОНФЛИКТИТЕ С ДРУГИТЕ ЕЛИТИ ЧРЕЗ ВОЙНИ?

Историческа традиция на англосаксонските елити е използването на агресивни войни за решаване на икономическите и другите си съперничества с елитите на останалите големи икономики.

Съвременният социално-икономически живот е извънредно динамичен и глобализиран. Поведението и политиката на националните елити в големите национални държави рефлектират и оказват положително или отрицателно влияние върху целият свят. Особено голямо е влиянието на англосаксонски-

те елити и на първо място на американския англосаксонски елит. Много голяма е също и ролята на еврейския елит, най-вече на американ-

ския еврейски елит.

От осемнадесети век англосаксонският елит е начело на икономическия прогрес и има най-големи за-

слуги за утвърждаване на капиталистическия начин на производство в глобален мащаб. В момента САЩ са най-голямата световна

икономическа сила. Те са и държава с най-голяма военна мощ, качествено превъзхождаща военната сила на другите страни. САЩ имат военни бази по целия свят. През 90-те години – след края на „Студената война“, възниква еднополюсен свят начело със САЩ.

Но в началото на XXI-ви век се очертава тенденция към възникване на многополюсен свят. Големият икономически възход на Китай и другите страни от БРИКС подронва икономическата и политическата доминация на САЩ.

На стр. 3

БСП ВСЕ ПО-БЛИЗО ДО ВИШЕГРАД

Лидерите на партии от Вишеградската четворка и присъединителите към тях БСП и Социалдемократическата партия на Хърватия, подписаха на своя среща в гр. Храдец Кралове – Чехия, Декларация за общи действия и взаимна подкрепа. Домакин на срещата бе председателят на чешката социалдемократическа партия, вицепремиер и министър на вътрешните работи Ян Хамачек. Корнелия Нинова запозна колегите си с политическата обстановка в страната, с притичините за напускането на парламента, от страна на БСП и получи подкрепа за отстояване на демократичните права на гражданите и върховенството на закона в България. Това е третата среща във формат Вишеград плюс, в която Нинова участва. Първата се проведе в Словакия, а втората – в Унгария.

В декларацията шестте партии се обявиха за европейска минимална пенсия, за европейски трудов кодекс и европейска агенция по трудова заетост. Тази тяхна инициатива е насочена към гарантира-

ването на данъци и премахане на данъчните убежища. В декларацията се набляга на мерки за забрана на двойния стандарт при храните. Корнелия Нинова отново потвърди позицията на БСП против Истанбулската конвенция и джандър идеологията в училищата, както и против Пакта за миграция. Тя увери своите колеги, че по тези два въпроса БСП няма да направи компромис. Лидерът на БСП и председател на коалиция „БСП за България“ постави въпроса за ускорено изграждане на европейска прокуратура и избор на най-доказания в практиката професионалист за главен европейски прокурор. Тя изрази увереност, че това ще допринесе за по-ефективна бор-

В подготвената Декларация по повод на проведената среща, бе включен и текст в защита на свободата на изразяване. Повод за това стана оповестяването от българската делегация на случаи на ограничаване на свободата на словото и предприемане на недопустими репресивни мерки срещу български журналисти.

ба с корупцията по високите етажи на властта. На въпрос на колегите относно последния доклад на ЕК за пране на пари в България, с покровителството на политици, тя отговори, че това е от най-сериозният удар по правителството на Борисов през последните години и то от неговите европейски партньори.

„За съжаление, по този начин, управляващите ни отдалечават от Шенген и от Европа“, заяви още Нинова. Лидерите на 6-те партии декларираха: „След срещите в Братислава и Вишеград, ние лидерите на партии от държавите от Централна и Източна Европа, оставаме ангажирани с този формат и занаят, и взаимно ще се подкрепяме за предстоящите европейски избори“. Нинова е обвързана към колегите си: нека всеки от нас положи усилия да привлечем и други страни от региона, защото когато повече партии се обединим около общи ценности, имаме по-големи възможности да ги отстояваме“.

Тя закачи с мартеници колегите си от Чехия, Унгария, Полша, Словакия и Хърватия и ги запозна с тази стара българска традиция. Пожела им здраве и сили.

От стр. 1

Става дума за термини като педераст, манаф, хомо, лезби, гей, содомист, педал, пезевенк – педофил, травестит и други, които традиционната общност в Европа и в света, в продължение на столетия е използвала, за да идентифицира определени лица, като неприемливи и нежелани от масата, поради свързането им с противоестествени сексуални практики, чието афиширане възпрепятства стремежът на обществото да възпитава и образува всяко ново поколение в традиционни ценности.

Такова бе нивото на българската цивилизация, по време на присъединяване на България към Европейския съюз, само преди десетина години, а надеждите на българските граждани за благоденствие и европеизиране на обществото бяха свързани с очакванията за цивилизационно надграждане на вече постигнатото.

Първата ластовица на европейската пролет бе призивът на Европейския съюз за присъединяване и ратификация на т.н. Истанбулска конвенция. Всяко съвпадение между наименованието на конвенцията и битуватите в съзнанието на хората представи за традициите в общуването между половете в турския мегаполис би трябвало да се счита за случайна. Но българското обществено мнение бе първо възбудено, а след това провокирано от констативното отзоваване в разпоредби на Истанбулската конвенция, която за чест на българската общественост, в голямото си мнозинство отхвърля. В чл. 1 на Конвенцията се обявява целта, която се преследва – „да защитава жените от всички форми на

ОБЕЗЛИЧАВАНЕТО НА

насилие и да предотвратява, преследва и премахва насилието над жени и домашното насилие“. Текстът почти не остава съмнение, че основният субект, който следва да се защити от посегателства е жената, която в представата на всички, без изключения, е лице от женски пол. Това би било нормален извод за запознатите с техниките на тълкуване на правни текстове. Но определени текстове в Конвенцията провокират съмнения доколко нормалността.

В член 3 в) се предлага определение на понятието „пол“, което „означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете“; Произволът и некомпетентността при формулирането на този текст, включен във вече приета конвенция, е пълен и не позволява дори нормално тълкуване. Ще се въздържим от

задаването на десетки и стотици въпроси по предложения текст. Ще предложим няколко несъвместими с предложения текст констатации. Смятаме, че раждането на деца от жените не е плод на социално изградена роля, а на природно детерминирано предназначение на този пол; полът не може да зависи от мнението на т.н. „общество“ доколко това поведение, дейност или характеристика То смята за подходящи за мъжете и за жените. Обществото приема, че при определени обстоятелства жената би могла да изпълнява функциите на баща при отглеждането на дете, но това не превръща жената в мъж; обществото безспорно приема, че мястото на жената в семейството е в кухнята – да готви, мие, пере. Но ако мъжа в едно семейство изпълнява тези функции, това не го превръща в жена. В леглото мъжът и жената си знаят функциите и те нито се определят, нито

се променят от общественото мнение. Не изключенията формират правилата, а обратно – единствено правилото би могло да допусне отклонение и изключение.

Член 4 на Конвенцията, при формулиране на правата, произтичащи от равнопоставеността на лицата и недопускането на дискриминация, изброява основанията, на които би могла да се допусне дискриминация. Като самостоятелни основания, между много други, фигурират „пол“, „социален пол“, „сексуална ориентация“, „идентичност, основана на пола“. За тълкуватите и евентуално за ентузиастите, решили да прилагат конвенцията, остава тежката задача да разберат и решат дали дискриминация на основание „социален пол“ означава дискриминация по отношение на мъже, които обществото счита за жени или нещо друго, или дискриминация по отно-

От стр. 1

Зачава преместване на центъра на световната търговия от САЩ в Китай. Това „изнервя“ американския англосаксонски и американския еврейски елити. Нараства военната агресивност на САЩ. Американският англосаксонски и американски еврейски елити не крият своя стремеж към установяване и задържане на планетарна власт, използвайки военната си доминация. Създава ли това поведение рискове за развитието на човечеството? Според нас – да! Агресивността на англосаксонските елити, и на първо място на американския англосаксонски елит, се подценяват като рисков фактор от обществените науки, в частност и от българските обществени науки.

БЪЛГАРСКОТО МАЙТАПЧИЙСТВО

Най напред ще разгледаме въпроса защо след Втората световна война англосаксонските елити, за разлика от европейските си интереси чрез войни?

а) След Втората световна война англосаксонските елити и западноевропейските елити имат различен манталитет и различно поведение в защитата на националните си икономически интереси. Колосалните мъки, страдания, жертви, разрушения и пр. в Европа, която е основен „терен“ на Втората световна война, а преди това и на Първата световна война, създават нагласа в европейските елити и в европейското обществено съзнание, че конкуренцията и съперничеството между националните капитали, трябва да се решава не чрез войни, а по мирен път. Тази нагласа се засилва още повече след разпада на колониалната система. Засилва се и от факта, че двете държави, основни инициатори на Втората световна война – Германия и Япония, с огромни загуби на население, инфраструктура и пр. в резултат на нея, след войната постигат забележителни икономически и социални успехи без да „разширяват жизненото си пространство“ – тоест в мирна, а не във вой-

енна конкуренция с другите национални капитали, каквато е нагласата им преди Първата и Втората световни войни.

Не така възприемат обаче резултатите на войната англосаксонските елити и англосаксонското обществено съзнание. На територията на англосаксонските страни – САЩ, Англия, Австралия, Канада и Нова Зеландия и през двете войни не е стъпвал крак на чужд завоевател. На техните територии не са се водели военни действия. Въпреки жертвите и загубите от войните, въпреки бомбардировките над Англия, англосаксонските елити излизат с повисоко самочувствие от тези войни. За разлика от европейските елити, англосаксонските елити приемат войната като естествено средство за постигане на икономическите си цели. Тези нагласа на англосаксон-

ските елити се засилват още поради следните обстоятелства.

б) След краха на колониалната система на империализма – крах, за който съдейства американският елит, същият този елит измества английския елит като лидер в англосаксонския свят и бившият английски колонии. Причините за това са много. Най-съществената е, че още в началото на XX век САЩ стават най-силната световна икономика. А по време на световната икономическа криза 1929-1933 год. центърът на международната търговия се премества от Англия в САЩ. През втората половина на XX век САЩ става лидер и на целият „Западен“ свят. Северноатлантическият военен съюз (НАТО) се превръща в инструмент за доминация на американския елит над европейския и другите елити. Постепенно през 80-те години неговото лидерство над европейските елити се превръща във власт, много подобна на отношенията сюзерен-васал в средновековна Европа. Тоест, европейските национални елити запазват значителни правомощия във фискалната си политика, в съдопроизводството, в законодателството си и т. н., но те са безусловно задължени да пре-

доставят войски във войните, водени от сюзерена – американския елит. След „нежните“ революции в бившите „социалистически“ страни, те също попадат във васална зависимост от англосаксонските елити, в частност от американския елит. При това – доброволно! Интервюта в българския печат с бившия американски посланик в България от началото на прехода Уилям Монтгомъри, показват, че инициативата за приемане на американския елит като сюзерен е преди всичко на самия български елит, че българските политики и интелектуалци-идеолози са проявявали извънредна активност да бъдат приети от американския елит като негови агенти за влияние в България. Чрез васалитета на европейските елити, американският оръжен, петролен, финансов и наркотиен поставят, в по-малка, или по-голя-

ма степен на зависимост европейските национални капитали и използват в свой интерес доходите на европейското население. Ако си представим земното кълбо като мрежа от национални капитали, обемността на които се изразява в планински конуси, американският англосаксонски и намиращият се в симбиоза с него американски еврейски капитали са Хималаите на тази карта. А мрежата на зависимите от тях капитали е най-широкото „плетиво“ на земната повърхност. Разбира се има национални капитали, които са отделни „планини“ – например китайския, японския, руския и т. н. Но те са малки „планини“ в сравнение с англосаксонския капитал. Машабността на американския англосаксонски и еврейски капитали и широката мрежа на тяхното влияние засилва нагласата и „храбростта“ на американския политически елит, да решава проблемите на конкуренцията си с другите национални елити чрез въоръжено насилие.

в) Друго допълнително обстоятелство, засилващо агресивността на англосаксонските елити е своеобразната „симбиоза“, която се изгражда след Втората световна война между него и еврейския елит.

На стр. 4

ЧОВЕКА-ЕВРОПЕЕЦ

шени на жени, които обществото определя като мъже или нещо трето? Дали дискриминация на основание „идентичност, основана на пола“ означава идентичност определена от общественото мнение за пола, различаваща се от критерия „пол“, определен от природата?

Понятието джандър, което е широко използвано при работата върху конвенцията, но не намира място в текстове на самата конвенция, произхожда от латинската дума gent – народ и от придобилата във френския език смисъл дума gens – човек, лице, в която полът не е част от елементите, определящи съществени черти на човека; такива са и други определения, с които се обогатява съдържанието на понятието човек, като висок или нисък, дебел или слаб, черен или бял, плешив или окосмен, рус или кестеняв, човек на правото, човек на закона, човек на честта, човек на словото и т.н. Те допъл-

ват понятието gens – човек, нито променят, нито придават друг смисъл на оригинално заложените в самото понятие човек съдържание. Жената е човек, мъжът е човек, човекът може да е жена, човекът може да е мъж, но той не може да бъде едновременно жена и мъж, женомъж или някакъв хибрид от двата пола. Половата перверзия не променя половата принадлежност на човека, на индивида, която се определя от заложените от природата код за функционирането му, така както заболяването не променя, а само възпрепятства естествената функция на заболялия орган.

Ванглийския език, който обогатява съвременната европейска цивилизация с ново-изковани понятия като джандър и брекзит, липсва думата човек, зато във френския gens се превежда на английски като народ, нация, хора, мъж и жени! Именно това обстоятелство улеснява английски говорещите в търсе-

нето и откритието, зад понятието човек, не на два, а три рода – мъж, жена и То, нещо събаркано между двата пола, търсещо закъсняла легитимация чрез борбата за права на човека, за равноправие и не дискриминация.

За постигане на заложените в Истанбулската конвенция цели

по обезличаване на човека-европеец, Европейската комисия предприе провеждането на анкета в училищата в държавите членки, като от учениците се иска да посочат, а не да определят своя пол, като им се предоставя възможност за избор, не според записаното в кръщелните им свидетелства в графата „пол“, тъй като това е известно и фигурира в училищните дневници и книжа, а според посочените в анкетата критерии – „момче“, „момиче“, „друго“, „предпочитам да не казвам“. Така формулирани критерии, налагат за-

дължителния извод, че целта не е да се определи самоличността и броя на момчетата и момичетата в отделните училища или в страната като цяло, тъй като те са известни и установени с официални документи, а по-скоро да се изследва разбирането и да се внуши на не навършилите 18 години, тъй като те, според официалната статистиката, не са още нито мъже, нито жени, а от мъжки или женски пол, дали не биха припознали в себе си още неизвестния пол „друго“, или модерния широко обсъждан социален пол джандър! Българската общественост, като една от най-зрелите в Европа, въстана срещу това брутално посегателство срещу личността му идентичност и безцеремонно вмеша-

телство в личното му духовно и цивилизационно пространство. В резултат на обществената реакция, министърът на просвещението Красимир Вълчев бе принуден да обяснява, че целта „не била да се определя полната принадлежност“. А каква е целта, когато от анкетираните се иска да отговорят на въпроса дали са: „момче“, „момиче“ или „друго“; може би „Нещо“ извън земята? Понятието „друго“ няма самостоятелно съдържание, то пренасяща към предмет – оживен или неживен или към идея, с която всеки е свободен да го замести, придавайки му смисъл или обезсмисляйки го, при условие че онзи, който го използва не го свърже с допълнителни критерии, които да подлежат на оценка.

Ако ми е позволено да изразя лично мнение, бих посъветвал учениците, обект на анкетата, не да съдействат на европейските бюрократи и рушители на традиционните разбираня за идентичност и морална ценност в българското общество, като дадат безсмислени отговори на несъстоятелни въпроси, а да запитат Европа какви са те, българските ученици, към коя категория на човечеството принадлежат, като масово изберат отговор „друго“?
Майтап бе, Европа!
25 II 19

Широката мрежа за влияние на американския елит и поставянето във васална зависимост на европейските и други елити в голяма степен се дължи на тази симбиоза. Много са предпоставките за възникването на тази симбиоза. Една от тях е, че след като през 1948 год. в бившия английски протекторат „Палестина“ възниква нова държава на евреите – Израел, САЩ стават най-важната ѝ външнополитическа опора. Друга е, че в САЩ още по времето на Втората световна война, но особено първите години след нея, емигрират голямо множество евреи. Организациите на американските евреи,

система. Това прави възможна симбиозата. (Симбиоза, обаче, не означава липса на противоречия и сблъсък на интереси. Между САЩ и Израел не малко пъти е имало обтягане на отношенията, особено при строителството в завзетите арабски територии на заселнически поселища от Израел. Освен това между самите еврейски елити има сериозни съперничества. Например руският еврейски елит е в симбиоза с руския славянски елит и решително се противопоставя на стремежа на американския англосаксонски и американския еврейски елити да заграбят намиращите се под негов контрол огромни природни ресурси на Русия.) Тъй като от създаването си досега Израел съ-

ствени организации, на мрежа за влияние, чрез които англосаксонският елит поставя във васална зависимост европейските елити, принуждавайки по-голяма част от тях да подкрепят военно, финансово и т. н. неговите войни. Именно мрежата на тези организации става идеологическо оръжие за подкрепата на американските войни по целия свят. (Освен във външнополитически аспект, еврейският елит оказва подкрепа на агресивната политика на англосаксонския елит и във вътрешен аспект. Във всички англосаксонски страни, но особено в САЩ, еврейският елит има доминиращи позиции в масмедията. Чрез тях той много успешно манипулира общественото съзнание в англосак-

мер Георги Каспаров е кераит, в България С. Паси също е кераит.) непосредствено след преврата на 10.11.1989 година в качеството си на депутат във Великото народно събрание на 23 юни 1990 година внася в парламента предложение за присъединяване на България към Организацията на Северноатлантическия договор НАТО. На 4 април 1991 година той създава неправителствената организация „Атлантически клуб“. Активната дейност на тази организация сред българския елит довежда до вкарването на нашата страна във военнополитическия блок НАТО през 2004 година. Членството ни в НАТО има решително значение за поставяне на българския елит във васална зави-

нашата агресия. Например след Балканската война българският политически елит има нагласа, че ние сме „много страшни“ и ако нападнем бившите си съюзници, те ще се „осъзнаят“, ще се „стреснат“ и ще ни отстъпят спорните територии. Нашите политики нападат бившите ни съюзници „на майтап“, колкото те да се „осъзнаят“. Но се оказва, че бившите ни съюзници съвсем не „на майтап“ възприемат нашата агресия. Всеки знае какви са трагичните резултати и националната катастрофа от „майтапчийството“ на българския политически елит в разпадането на Междусъюзническата война. Същото се повтаря през Първата световна война. Същото се повтаря и през Втората световна вой-

БЪЛГАРСКОТО МАЙТАПЧИЙСТВО

имащи значителни икономически, медийни и пр. ресурси са извънредно силни и успяват да създадат представа в американския англосаксонски елит, че тяхната подкрепа има огромно, дори решаващо значение за избирането на президент и изобщо за резултатите в политическите борби. Тези два нови, освен еврейската диаспора в Европа, големи центри на еврейския икономически, обществен, политически, културен и т. н. живот, стават основни инструменти на англосаксонския елит в борбата му за световна доминация.

Интервюта в българския печат с бившия посланик на САЩ в България Уилям Монтомъри (193-1996г.), показват, че инициативата за приемане на американския елит, като съюзен е преди всичко на самия български елит, че българските политики и интелектуалци-идеолози са проявявали извънредна активност да бъдат приети от американския елит, като негови агенти за влияние в България.

симост от англосаксонския елит.

Агресивното поведение на англосаксонските елити и на първо място на американския елит създава сериозни икономически и политически рискове за развитието на човечеството, и в частност за съществуването на България.

През 2014 и началото на 2015 година американският англосаксонски и еврейски елити формират концепцията за шестте „прифронтови“ държави. Това са три-те прибалтийски държави, България, Румъния и Полша. Именно в тези държави се предвижда дислоциране на елементите на американската „противо“ ракетна система. Това създава нови – значителни рискове за сигурността както на нашата държава, така и на човечеството като цяло. Защо?

в) Защо България става непосредствена цел на руските стратегически ядрени сили. През март 2015 год. българският парламент взема решение и започва изграждане в София, Горна Малина и Варна на военни структури на НАТО. А това не е „шега работа“. Сегашният български елит за съжаление продължава една вековна традиция на българските политики. Те с „лека ръка“, „на майтап“ започват агресивни войни, считайки, че нашите „врагове“ също ще възприемат „на майтап“

на. (По време на Втората световна война нашият политически елит „на майтап“ обявява война на САЩ и Англия. На „майтап“ предоставя българската територия и ресурси на Германия за войната ѝ срещу СССР. Впоследствие с „изненада“ установява, че обектите на нашата агресия – САЩ, Англия и СССР, не разбират нашия „майтап“.) Резултатите от „майтапчийството“ на българския политически елит са безкрайни мъки, глад, мизерия, човешки жертви и национални катастрофи. А сега наследниците на бившия „майтапчийски“ политически елит се възмущават защо е имало „Народен съд“? Имало е Народен съд, защото след 9.09.1944 год. новият политически елит, ядро на който е комунистическият елит, за да укрепи властта си, се е „отзовал“ на широкото обществено мнение, отказващо да приеме „на майтап“ преживените многогодишни мъки, глад, мизерия, жертви и т. н. (Друг е въпросът – имало ли е по-добър вариант за додеветосентемврийския елит, освен присъединяването към Германия и нейните съюзници. Трудно е да се отговори. По-добър ли е например сръбският вариант, или гръцкият? Цената на долбестата и жертвоготовността на сръбския и гръцкия народ и елит им струва милиони жертви. Това ли е по-добрият вариант?)

Нещата се повтарят и сега. Сегашните политики „на майтап“ ни вкараха в агресивния блок НАТО, на „майтап“ нашите войски участват вече в няколко ужасни войни, на „майтап“ участваме в прикритата война срещу Русия. Дали обектите на нашата агресия този път ще разберат нашето „майтапчийство“ не знаем. Но не изключваме участието ни в агресивни войни пак да доведе до национална катастрофа. Дано да бъркаме!

Продължилата 872 дни блокада на Ленинград се превръща в едно от най-страшните злодеяния на германския Вермахт по време на Втората световна война. Но в Германия за това на практика никой не си спомня, с това констатира немското списание „Цицеро“. Едва през 2001 година тогавашният германски канцлер Герхард Шрьодер проявява готовност символично да признае страданията на ленинградските жители по време на немската блокада.

Андреас фон Вестфален (Andreas von Westphalen), Cicero (Германия)

На 27 януари 1944 година приключва „най-страшната демографска катастрофа, която преживява който да е град за цялата човешка история“, казва Джон Барбер (John Barber). За съжаление, има основания да се счита, че в Германия днешният ден на паметта ще остане незабелязан и никой няма да си спомни за жестокостта на немците, организирали блокадата на Ленинград.

На 8 септември 1941 година Вермахтът превзема Шлиселбург, предградие на Ленинград, по този начин отрязва сухопътната връзка на града с външния свят. До него е могло да се стигне само по един начин - по Ладожкото езеро, едно от най-големите в Европа. Блокадата на града на Нева продължава 872 дни. За това време загиват от бомбардировките и умират от глад около милион мирни жители. Това е почти два пъти повече, отколкото жителите на Третия райх, загинали по време на бомбардировките на съюзниците за всичките години на войната.

Изищен баласт за снабдяването

Обаче трябва да се каже, че продължилата почти три години глад е следствие не на ожесточеното противопоставяне на двата равни по сила противника. В действителност, немското военно командване никога не е планирало всичките 3,2 милиона жители на града да оцелеят. Две седмици след нача-

872 ДНИ ГЕНОЦИД

дава и от разпореждането на командването на Група армии „Север“. „Ако е необходимо, то следва - в случай на необходимост с прилагането на оръжие - да се претоврати всяка съпротива на гражданското население спрямо обкръжаващите ги войски“.

Преднамереният глад

От самото начало стратеги-

глата в Ленинград. Йозеф Гьобелс пише в дневника си: „В настоящия момент в Петербург се развива грама, каквато градът досега не е виждал. Последствията от блокадата ще станат ясни едва тогава, когато Ленинград падне“. Икономическата инспекция „Север“ в средата на декември 1941 година докладва: „Большинството население гладува,

Въпреки разпространеното в Германия в продължение на десетилетия мнение, на Ленинград не би му се получило да избегне съдбата си чрез капитулация. Заповедта на командването на Група армии „Север“ от 28 септември 1941 година е било недвусмислено: „Да не се настоява за капитулация“. По този начин, съдбата на огромния град е предредена.

„Пътят на живота“ - през Ладожкото езеро

ята на немците е нацелена към това, в града максимално бързо да бъде предизвикан глад. Така немските пилоти получават заповеди да бомбардират продоволствените складове, електростанциите и водонапорните съоръжения. Вече на 12 септември е разгромен най-големия продоволствен склад в града.

Немското ръководство добре е знаело за мащабите на

мнозина не могат да станат от леглата поради слабост“. Гьоринг, на свой ред, като преди остава безжалостен. По неговите думи, съдбата на големите градове и особено на Ленинград му е била „напълно безразлична. Тази война ще бъде най-голямата гладна катастрофа от времето на 30-годишната война насам“.

Да не се приема капитулация

Писмото на командването на ВМФ е било още по-категорично: „Молбите за предаване от страна на града ще бъдат отхвърляни, защото ние не можем и не сме длъжни да решавем проблемите на жителите на града и тяхното изхранване. От наша страна няма заинтересованост за останат живи по хода на войната дори част от населението на този голям град“.

На стр. 6-7

БЕЖАНЦИ И ИНТЕРЕСИ

Казинната пропаганда ни залива с помия насочена срещу патриотични организации като Националния фронт във Франция, немската Алтернатива за Германия, срещу държавници като унгарския премиер Виктор Орбан, както и против лидерите на Чехия и Полша. Ударите са към всеки, който защитава националната държава и интересите на своя народ от безконтролното и незакононо нахлуване на бежанци от други страни, мнозинството от които не бягат от войни или бедствия, а просто искат да се настанят в чужд добре подреден дом и да ползват блага, като социални помощи и т.п., при това без да са се трудили или борили за тях.

Известно е, че интересът на буржоазията е да експлоатира имигрантите (вкл. бежанците), които са беззащитни, защото те не са граждани на страната, в която пребивават и съответно нямат техните права. Особено жестоко експлоатирани са нелегалните имигранти.

Политическите формации, които са против безконтролния допуск на легални и нелегални имигранти и бежанци не са десни. Напротив те защитават работниците както в собствените си държави, така и тези от страните, от които идват бежанците (емигрантите), защото на практика ги предпазват от безконтролна експлоатацията и унижения.

Определено смятам, че тези които от „хуманни“ съображения искат да се приемат бежанци и имигранти не са леви, а крайно десни! На практика те защитават интересите на капиталистите, които подлагат на безогледна и жестока експлоатация, както работниците - бежанци, така и трудовите хора в собствените си страни, чийто труд се обезценява. Неговата цена намалява, поради подбиването ѝ от бежанците, които са готови да работят за далеч по-малко заплащане и то без съответните данъци и осигуровки. А тези данъци и осигуровки, както е известно присъстват в заплатите на местните работници, които работодателите трябва

да поемат като част от заплащането на труда им. Естествено е да възникне въпросът – какво да правят хората, чийто живот в собствените им страни (дори без войни и бедствия) е доста тежък. Моето мнение е, че такива „бежанци“, търсещи по-добър живот в други държави би трябвало да се борят в своята родна страна за по-добър, по-осигурен и достоен живот, а не да предизвикват омраза към себе си в чуждите държави, там където не са желани от трудовите хора, а само от алчната буржоазия.

Доц. Пламен Дамянов
ИИОЗ-БАН

Седмица по-късно това решение получава потвърждение. Главата на щаба на Вермахта Алфред Йодъл (Alfred Jodl) подчертава: „Фюрерът отново взе решение да не се приема капитулацията на Ленинград, която рано или късно ще предложи Москва“. (Йодъл обяснява това решение с възможното миниране на Ленинград, както се е случило в Киев, където при взривове загиват около 200 немци, а от 10 до 20 хиляди жители остават без покрив.) В разговор с главнокомандващия сухопътните войски Валтер фон Браухич (Walther von Brauchitsch) Хитлер лично потвърждава това решение.

Това се превръща в смъртна присъда за над три милиона жители на Ленинград, оказали се вътре в блокадата. Вилхелм Цигелмайер (Wilhelm Ziegelmeier), експерт по снабдяването на Вермахта с продоволствие, сухо записва: „На нас и в бъдеще няма да ни се наложи да се занимаваме с проблема за капитулацията на Ленинград. Той трябва да бъде унищожен в съответствие с научно обоснования метод“. Трябва да подчертаем с цялата си ярост: блокадата на Ленинград стана особен случай в историята, защото преди това никой и никога не е планирал специално гладна катастрофа, предварително отказвайки да приеме капитулацията на който и да е град.

Генералният план „Изток“

Подготвената за Ленинград съдба също така е отразена в „Генералния план Изток“ от юни 1942 година. Той предвижда в града да живеят жители от порядъка на 200 хиляди, то ест с три милиона души по-малко, отколкото в началото на войната (при това не се отчитат стотиците хиляди бежанци, дошли в Ленинград с надежда да получат спасение). В съответния „План за организиране на пространствата на Изток“ от ноември 1942 година, авторите дори изхождат от това, че този регион „след приключването на боевете ще остане относително слабо населен“.

Решението да не се приема капитулацията на Ленинград (то ест, по същество, отказът да се превземе града) нищо не променя от решението да не се спасяват от гладна смърт неговите жители. На 3 октомври генерал-квартирмейстерът Вагнер подчертава, че „за Петербург са били отклонени всички мерки за подготовка на снабдяването на цивилното население“. След месец на голямото съвещание на Генералния щаб той заявява: „Никой не бива да се съмнява в това, че Ленинград

872 ДНИ ГЕНОЦИД

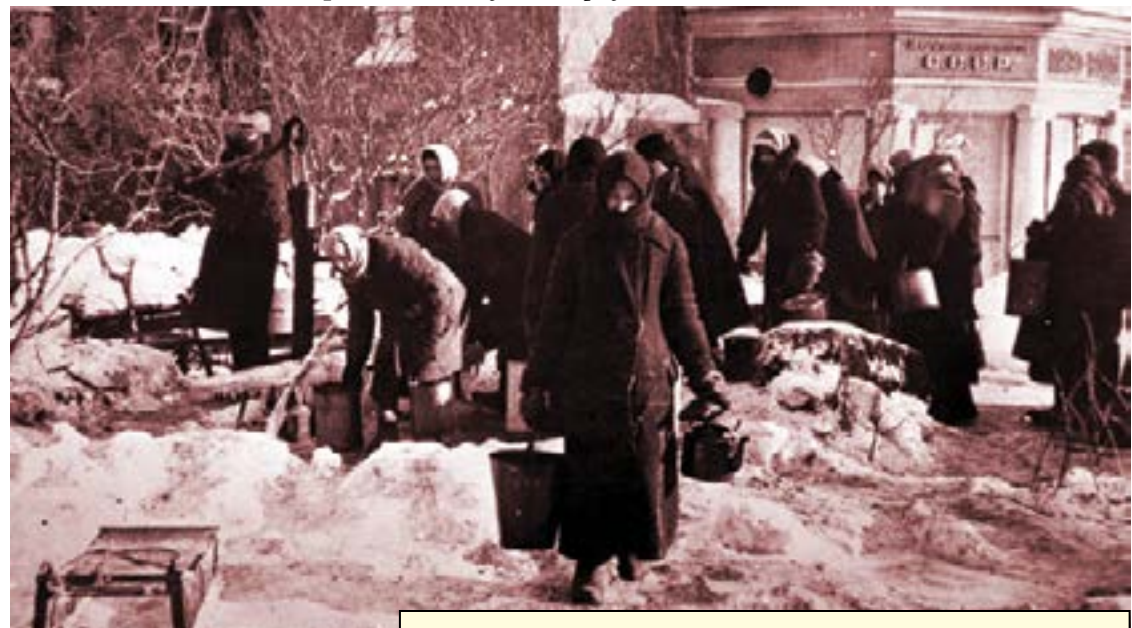
трябва да умре от глад, защото не е възможно да изхраняват този град. Задачата на ръководството може да се състои само в това, да държи войските на разстояние и свързаните с това явления“. На 8 ноември

свят, че имат намерение да защитават този град до последния войник. То ест те са готови за всякакви последствия. Ние ще издадем още една листовка, която ще хвърлим от самолети над Ленинград и в която

при възможност, ще направим с Москва“.

Проблеми с паметта

Историкът Вигберт Бенц (Wigbert Benz) указва на това, че целенасоченото унищожаване

Ежедневие в обсадения Ленинград

1941 година Хитлер заявява: „Ние настъпвахме към Ленинград толкова дълго, колкото е било необходимо за това, за да го стиснем с клеците. Сега ние се отбраняваме, а другите нека се опитат да скъсат блокадата, но сега в Ленинград ще има глад!“

Президиумът на пропагандата

На 5 септември Гьобелс поставя пред немската пропаганда особена задача: да се обоснове необходимостта от

ние описваме жестоката съдба на този град. Тази листовка ще я публикуваме в чуждестранната преса, също така, ще я предадем и по радиото - и ще си създадем добро алиби за всички възможни случаи“.

След няколко дни Гьобелс с облекчение пише: „На нас ще ни е напълно изгодно, ако Ленинград се посъпротивлява още известно време. Тогава ние ще можем да разрушим този милионен град - улица

на жителите на Ленинград, което по замисъл на фашистите, е трябвало да умрат от глад, в продължение на няколко десетилетия в Германия се поднася като „обикновена обсада на града“. До преди самите 1980 години в страната преобладава мнението, че Вермахтът е решил да умори жителите на Ленинград от глад, защото не е могъл да го превземе. Историките се обявяват против признаването на блокадата на Ленинград за

ването на градовете е един от най-разпространените методи за водене на бойни действия. Съответствено, блокадата на Ленинград се третира като „нормално военно събитие“.

Обаче от началото на 1990-те години темата за страданията на жителите на града все по-често се повдига. „Тази промяна на състоянието на паметта е свързана, не на последно място, с това, че на изток и запад на Германия съществуват като че ли две различни форми на памет, които се сливат в едно след съединението на страната“, смята историкът Йорг Ганценмюлер (Jörg Ganzenmüller). В ГДР официално се е пропагандирала идеята на антифашизма, и там хората фактически са знаели за блокадата на Ленинград, нищо че тя се преподнася даже в контекста на прославата на героизма на съветските хора. „Обаче тази история никога не е разказвана в контекста за геноцида над жителите на Ленинград“, подчертава Ганценмюлер.

Геноцидът

Обаче сега историците са еднотелни по повод на това, как да се квалифицира блокадата на Ленинград. Така американският историк Ричард Бидлак (Richard Bidlack) и неговия руски колега Никита Ломагин констатира: „След Холокоста блокадата на Ленинград е втория голям случай на геноцид в Европа по време на Втората световна война“. Терминът „геноцид“ е използван и от немските историци Йорг Ганцен-

Червената армия успява да разчупи блокадата на града през 1943 година

гладна катастрофа в многомилионния Ленинград. „Ние малко сме озадачени от това, как да обясним на световната общественост тази драма, разигравана се в мащабите на града. В това отношение болшевиките са далече пред нас - те разтървиха пред целия

след улица, квартал след квартал, а след това ще го превземем целия. А след това ще взривим остатъците от стените и ще го изравним със земята. Тук се разгръща ужасна драма, каквато градът още никога не е виждал. Примерно същото,

военно престъпление: един вид, колкото и да са трагични събитията от онези години, от място морална гледна точка няма никакви основания за обвинения по адрес на немските войници. В края на краищата, обсадата и обстрел-

мюлер и Кристиан Хартманн (Christian Hartmann). А Карл Шльогел (Karl Schlögel) подчертава, че сега „не се налага да спорим за това, че блокадата на Ленинград влиза в списъка на най-големите военни престъпления“.

КОЙ КАЗВА, ЧЕ НЕ ЖИВЯХМЕ ДОБРЕ?

През 1989г перестройката на Горбачов бе в стихията си. СССР бе жив, реален и все така могъщ в представите на хората, но „вятърът на промяната“ вече размяташе непоклитими до вчера авторитети, рушеше граници, сричаше символи на разделението, като Берлинската стена например. Някакво особено напрежение витаеше над души и сърца, плащидите гърмяха от скандирания и речи и само малцина бяха хората на духа, които съзираха в гигантските социални трансформации приживяните на цял един свят, който щеше да погребне под останките си надежди, очаквания, мечти и любови, ценности и принципи.

пи, клетви и приятелства.

В такава обстановка през 1989г се появиха „Любе“. Облечен във военна куртка, пред микрофона застава Николай Расторгуев, за да събере, като във въздишка болката на милиони свои съотечественици: „Кой казва че ние лошо живяхме?“

И се ражда територията на „Зона Любе“, на „Комбат“, на „Песни за хората“. Групата се състои от 6-ма души, които изпълняват песните на композитора Игор Матвиенко – невяроятно, почти непостижимо съчетание на рок, на военни и фолклорни мотиви – песните превземат сърцата на милиони руски хора. Турнетата на „Любе“ стават своеобразни събития за страни и народи от бившия СССР. „Любе“ на няколко пъти гостуват и в България. Зала 1 на НДК, зала Арена Армеец, площад Александър Невски помнят не повторимото „Позови меня, на

Като надслов на прекрасните песни звучеше осмисления въпрос зададен от „Любе“, в зората на техния път: „Кой казва, че не живяхме добре?“

Беше топло, сърдечно и весело.

Плахиият помен

Едва през 2001 година главата на немската държава прояви, най-накрая, готовност да бъде дадена ясна позиция по отношение на блокадата на Ленинград. Тогавашият федерален канцлер Герхард Шрьоелер и президентът на Русия Владимир Путин, чийто по-голям брат умира по време на блокадата, съвместно полагат венец на главния мемориал на жертвите на блокадата на Ленинград и с това символично признават страданията на ленинградските жители по време на немската блокада.

На 27 януари 2014 година, в деня на паметта на жертвите на национал-социализма и по повод 70-годишнината на снемането на блокадата на Ленинград, немският Бундестаг кани Даниел Гранин да изнесе паметна реч. Гранин заедно с Алес Адамович е автор на правещата неизгладимо впечатление „Блокадна книга“. В същия този ден фе-

дералният президент на Германия Йоахим Гаук (Joachim Gauck) пише на своя руски колега: „Германия осъзнава своя-

та историческа отговорност за страданията, причинени на жителите на Ленинград, и за жестоките методи за водене

на война на нейните войници и отрядите на СС“.

Обаче сега на държавно ниво не се провеждат ни-

какви значителни паметни мероприятия. Така че не може с увереност да се твърди, че обещанието, дадено от Гаук, ще бъде спазено поне след пет години. Разбира се, през последните години отношенията на Запада и Русия сериозно се изостриха, и това не може да се нарече идеална предпоставка за организирането на паметни мероприятия. Но това също така не е оправдание за това, да се премълчава за жестоките военни престъпления, извършени от немските войници.

Всесиму, който на това място заплашва с „морален“ пръст, следва да му се обърне внимание на предупреждението на историка Кристиан Штрайт (Christian Streit): „Предпоставката за примирение е паметта за това, което е било“.

Превод от руски език Гияс Гулиев

ПРОБУЖДА ЛИ СЕ БЪЛГАРИЯ?

Продължение

Корупция на разума

Проф. Орлин ЗАГОРОВ

вени за герои, а героите – за престъпници. С това се „обосновава“ варварското отношение към историческата памет на народите и свързаните с това паметници. Подобно „програмиране“ на съзнанието на подрастващите представлява посегателство върху тяхната духовна идентичност.

Цинизмът достига приоблачни висини

Ето какво казва Бжежински: „Русия може да има колкото си иска ядрени ракети, но доколкото 500 милиарда долара, които принадлежат на руския елит, лежат в нашите банки, то помислете, това ваши елит ли е, или вече е наши? Не виждам ситуация, при която Русия те се възползва от ядрения си потенциал“. Става дума за изкуствено създаден елит, чиято генетична памет б е изтрита от обема на парите и от провинциалната страст на всяка цена да бъдеш приет като равен на западния елит.

Загрижени за „възпитанието на децата на врага“ през 90-те години на ХХ век училищата в страните в „преход“ бяха залети с нови учебници, разработени под наблюдението на спецовете на Сорос и други „хуманитарни“ организации на разпадащите се държави. Във връзка с това Сорос казва: „Ние наричаме това трансформация на хуманитарните дисциплини, защото те, за разлика от точните науки, са изкривени от марксистко - ленинската догма. Затова трябваше да се напишат нови учебници и да се разработят нови методи на преподаване“. Всъщност, става дума за груби фалшификации на националната история. Не само постиженията след Втората световна война, но и много събития по време на войната са представени в невярна светлина. Осквернявайки националното достойнство на страните, престъпници и предатели са обя-

вани за герои, а героите – за престъпници. С това се „обосновава“ варварското отношение към историческата памет на народите и свързаните с това паметници. Подобно „програмиране“ на съзнанието на подрастващите представлява посегателство върху тяхната духовна идентичност.

Папа Франциск I

Трябва да променим системата - сп., „Понеделник“, 5/6 2015, с 45).

Но дори и изтъкнатият идеолог на антикомунизма Збигнев Бжежински е принуден да потвърди прозренията на Маркс във основа на американската действителност и да посочи пороците на капитализма: задължнялост; търговски дефицит; ниски спестявания и инвестиции; индустриална неконкурентноспособност; ниски темпове на производителност; незадоволително здравно осигуряване; повърхностно гимназиално образование; влошаване на социалната инфраструктура и масов упадък на градовете; алчна класа на богатите; истинска паразитна мания

на водене на съдебни дела; задълбочаваща се мизерия и остри расови проблеми; голям брой престъпления и масово насилие; увеличаване на наркоманията; култивиране на социална безнадеждност; прекалена сексуална освободеност; масово разпространение на морална поквара чрез визуалните медии; упадък на гражданското съзнание; възникване на потенциално разделяща мултикултурност; настъпваща безпътница в политическата система; нарастващо усещане за духовна празнота;

Затворите на изобилието

В своя напреднал стадий

радоса, съгласно който „изобилието ражда мизерията“. Човекът, ограничен в своята съзидателност, е включен в индивидуалната си капсула. Капиталистическият начин на производство превръща хората в суровина. Съсипва природата, разрушава обществените връзки, разваща човека. При тези условия прогресът се заплаща с нарушаване на равновесието, ставащо с всеки изминал ден все по - нетърпимо, дотам, че самото понятие за прогрес изведнъж се оказва съмнително. Техническите възможности, с които днес разполагаме, се използват така, че експлоатацията на природните ресурси става чисто и просто тяхно разхищение, а положителното преобразяване на света вече не се разграничава осезателно от неговото тотално разрушаване.

Топалната разруха на духа

Неизбежно се появява образът на преуспяващия свръхчовек, въздигнал във върховна и единствена цел печалбата, а пазара в свой бог. Герой от разказа „Система“ на чешкия писател Карел Чапек (1890-1938) е цинично откровен: „Да се обработи целият свят! Защото светът е суровина и нищо повече. Целта на индустрията е да обработи света, господ! Небе, земя, човечество, пространство – всичко това са суровини за промишлеността. Да превърнем света в стокова продукция! И ние ще направим това!“.

Днес все повече автори все по - често надигат глас, като предупреждават, че „сме в криза, чийто единствен причинител сме самите ние“.

Всъщност корените на тоталната разруха на духа и дълбоката криза на съвременната цивилизация е резултат от историческата несъстоятелност на капитализма, донесъл научно-техническия прогрес, в същото време го обрича на най-големия парадокс на всички времена, кагато изобилието ражда мизерия, изкопавайки невиджана досега пропаст между богатството на незначително малцинство и бедността на огромно мнозинство от населението. Така той се оказва цивилизация на безумното и егоцентризма на хора, Писателят Жорж Перек нарича потребителското общество „затвори на изобилието“, „меркантилна цивилизация“, „омайващи капани на щастие“. А представителите на европейското Просвещение виждат в това общество па-

СТРЕСНИ СЕ, ПЛЕМЕ ЗАКЪСНЯЛО!

На вниманието на УС на СБП ОТНОСНО ЗАКОНЪТ ЗА БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК

ИНИЦИАТИВНО ПИСМО от Тотко НАЙДЕНОВ, член на СБП

УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ,

Почти едновременно в бр. 32/25 октомври 2018 г. на в. "Словото днес" и в бр.40 на в. „Нова Зора“ бе поместена изключително стойностната статия на Панко Анчев - "Кой се страхува от Иван Вазов", в която авторът с гражданска тревога повдига въпроса за пагубната за народа ни неолберална глобализация; споделя възмущението си от безцеремонното и безжалостно изхвърляне от учебниците на децата ни най-родолюбивите текстове. Вероятно и вие сте прочели публикацията. Защо ви я припомням 5 месеца по-късно? Защото не последва отговор; а тя е отправена към всички нас и, най-вече - към ръководството на СБП.

Ще цитирам част от последните й редове; а те са страшни: нима не ви стряскат?

„...Очевидно е, че вече живеем в друга държава, където духовната мизерия е станала по-страшна от материалната.“

...Бог ще съди тези, които участваха или съучастваха в погрома над българската национална душа. Но той ще съди и всички нас, които пасивно наблюдавахме отблизо или отдалеч този погром. Българските писатели, които трябва, че са наследници на Иван Вазов, позволиха на неграмотните и злонамерените да опростачат езика, мисленето, поведението на нацията. И още не осъзнават какво се е случило. Защото не се замислят за своята отговорност, варвайки, че войната срещу нацията, духа и културата е война срещу някои други, а не срещу тях. Как обаче наричам себе си български писател, а нехаеш за езика... или си зает

Социализмът не успя да осъществи основния си принцип на социална справедливост и благоденствие на мнозинството. Вместо това създаде карикатура на една велика идея, която трябва да се възроди в своята автентичност.

Човечеството е изправено пред екзистенциален избор. Този избор е свързан с радикална промяна на отношението към природата и обществото, към света, в който живеем, към планетата, която е нашият общ дом. От средата на ХХ век този избор е насочен към

целта за устойчиво развитие.

От началото на ХХI век тя се превръща в неумолимо интелектуално, морално и екзистенциално предизвикателство за хуманистичните идеали на културата. То залядава милиони хора по света. В крайна сметка умът на мислещото човечество, очарован от величието на тази мащабна и уникална по своята дързост идея, въздига в светъл идеал, осъществим в обозримо бъдеще, в ново хуманистично верую. Очевиден е стремежът за конструиране на система от идеи, въздигнати в ранг на ценности, изразяващи жиз-

д-р Тотко НАЙДЕНОВ

единствено със себе си и своя мизерен бит, с премиерката на нова книга, литературно четене или ще грасне ли някой два-три реда за тебе и твоите опуси, та белким те запишат в пантеона на "безсмъртните". Това ли е българският писател, чийто съюз е основан от Иван Вазов? Това ли е неговата дължност и мисия? Рухва държавата, изчезва нацията, езикът се опошлява и загива, а ние си хленчим, че не ни забелязват и никой не ни дава пари.

...Вече просто няма време за чакане и страх. Българският писател има да избира между високата си дължност да бъде съвест на нацията или да продължи с позорно мъчлание да умира от страх. И да потъне заедно с Отечеството в небиството.

И този избор той трябва да го направи сам."

Какво да се добави тук?

Неколкократно съм отправял призови към вас да искам от т. нар. народни представители да приемат хваналия лепкава паяжина Закон за българския език. Успоредно с това да настояваме - най-гневно и на висок глас! - незабавно връщане в учебниците на децата ни на най-българските творби - "Записки по българските въстания", "Епопея на заб-

нените интереси на днешните и утрешните поколения.

Човечеството осъзнава истината, че дълбоката тотална криза в края на ХХ и началото на ХХI век се корени в нарушената хармония между културата като начин на създаване на материални и духовни блага и цивилизацията като способност по разум, справедлив и съзидателен начин да се разпределят и използват плодовете на културата. Наред с това все по - болезнено става усещането за дълбочаващата се криза на духа, в резултат на зареждането на ноосферата с безсмислици и сурогати на културата. Философската антропология установява устойчивия процес на намаляване на благоуразумие и разумност в решенията и действията на хомо сапиенса. Отчасти го откриваме в мисълта на италианския писател Адриано Петта, че „Варварите, които днес управляват света, имат само една цел - да останат на власт, а за да постигнат това, трябва да направят хората слепи, трябва да ги корумпират, измамат, присплат. За тази цел използват елементи на псевдокултурата на лицемерните, мързеливи и преситени псевдоинтелектуалци.“

Постоянно се появяват нови идейни, философско - религиозни учения, които са израз на стремежа за установяване на устойчивост на човешкото развитие. В тях човечеството вижда шанс за Спасение. Но отново изпада в заблуждение като търси Спасението извън себе си, отново пренебрегвайки собствената си мисия и отговорност. Причината за това е, че идеята за устойчивост, трайност и самодостатъчност, все още не е получила ясни контури в съзнанието на големи групи от населението на планетата. За това допринасят и въвлечените в бясна надпревара мощни средства за масова дезинформация, лумпенизация в широки мащаби, щедро финансирани от страна на заинтересованите от запазването на статуквото олигархични среди от целия свят. Те полагат неимоверни усилия за поддържане на заблуждението, че идеята за устойчиво развитие представлява ново утопично видение, увлечението по който може да струва на човечеството нови 2000 години илюзии и напразни надежди. За да не се случи това, човечеството трябва да се научи да открие в себе си Спасителя, Твореца и творението като единствено сигурен начин за

равените“, ботевите и чинтуловите стихове, на народния епос - "Еничари ходят, мамо" и "Давай ли, давай, Балканджи Йово", яворовите "Арменци", вапцаровата "Вара"; да искаме оставката на екипа на МОН, който извърши тази позорна ескекуция на българската памет и душа пред очите ни! Не само това: подмодно провежда джендърската си политика, прокарвайки я незабелязано, под форма на рани анкети и брошури, дори и сред най-малките, с една-единствена цел - да ги опорочи, да ги откъсне от семействата, исконните ни християнски ценности и Отечеството.Знаете какви са отговорите ви. Да, прав е Панко Анчев: ние всички станаме съучастници в това престъпление! Обелязахме 105-год. на създадения от Вазов Съюз, под патронажа на Президента; лично той присъства на тържеството - и какво от това!

Представяме си книжките (които и децата, и внуците ни няма да четат), раздаваме си награди и похвали.

А народът ни бавно и неумолимо изчезва - не само демографски, но и духовно. Защото без историческа и родова памет той е обречен. Целта на безродните соросоиди е постигната.

За породен път ви предлагам още през м. март да организираме не само пресконференция по темата (заедно с БАН), но и да настояваме за оставки и поне морално заклеяване на националпредателите (да, това е точната дума за тях!) от МОН. Виждате, че властимащите разбират само от протести и решителност.

"Стресни се, племе закъсняло!

Живей ли, мреш ли - ти не знайш.

След теб потомство ще цяло.

Какво ще да му заведейши?"

Животът е кратък; утре няма да ни има. Децата и внуците ни ще се пръснат по чужбините, а останалите тук ще трябва да учат турски. И ще ни проклинат!

"Доиде време, ставайте! От сян се събуждайте!"...

оцеляване.

В идеята за устойчиво развитие човечеството следва да признае образа на духовността и хуманистичните идеали на културата. По този начин се утвърждава непреходността на тази идея, като единствено разкожна алтернатива на модерната бездуховност. Тук се налага да се припомним тревожните заключения и настоятелни призови, съдържащи се в „Политическата декларация“, приета в Иоханесбург като заключителен документ на Световната среща на върха от 26 август до 4 септември 2002 г. В нея участват държавни и правителствени глави от над сто страни и хиляди специалисти. Във всички документи, приемани през този период от представителите на народите под егидата на ООН, се повтаря една и съща констатация: Човечеството се нуждае

от нова цивилизация, основана на мира и свободата. За много народи и страни идеята за изграждане на нова разумна и справедлива обществена уредба върху нашата планета представлява фундаментална цивилизационна цел, която е обективна предпоставка да се остави на идните поколения свят, по - красив, по - богат, по - справедлив, по - толерантен и по - сигурен от този, в който живеем днес. Известно е, че под егидата на ООН е разработена Световна карта на процеса „Устойчиво развитие 1972 - 2015“. Главният извод, който се налага от нея е, че светът трудно, бавно, без нуждата чувствителност за последиците от това, осъществява неотложните задачи, от чийто изпълнение в крайна сметка зависи оцеляването на живота върху планетата Земя.

Замисляйки се върху всичко това, здравият разум с тревога констатира, че България все още остава извън ритъма на глобалните процеси в съвременния свят, населявайки зоната на продължава да се примирява с латаргичната периферия, където обладани от своите тесногърди и егоцентрични грижи политици се чувстват все по - удобно и по - комфортно. Може би е време да се пробудим и да осъзнаем, че светът навлиза във фаза на революционни бури за решителна битка, за да настъпи най-последното дълговечно възделение на поколенията.

* (Платнър, Ф.М. демократичният момент.- „Спектър“ № 79, 1992.)
** (Бжежински, 36. Голямата шахматна дъска. Американското превъзходство и неговите геополитически императиви. С., 1997, с. 7, 19)
*** Бжежински, 36. Цит. Съч., с. 85)

Не случайно турските дипломати и държавници, както и учените, акцентират на т.нар. „малка история“ - постоянно изтъкват, че заедно с българи, гърци, сърби, румънци турците имали еднакъв бит, едно и също традиционно облекло, една и съща традиционна кухня, един и същи песенен фолклор и др. Ше добавя, че има и учени в България, подведени или платени, които робуват на тая тенденция. Ст. Станилов ни напомня, че трима български автори са издали луксозен том „Пътеводител в османска България“ с превзходни илюстрации, та се пита: „Имало ли е Османска България?“

Авторът се спира и на други „либерални прочити“ на миналото, с които уж се демитологизира българската история като книгата „Изкуство и общество на България през турския период“ на холандеца Махил Кил, която под прикритието на обективизма поднася тезата за уникалната религиозна търпимост на турската теократична власт към покорените славянски народи, и най-вече към българите. Турското правителство чрез чужди фондации спонсорира книгата, която вече има и второ издание. „Понякога у нас безчестие и конформизмът достигат трудноразбираеми върхове – книгата на Махил Кил все още няма в България сериозна и обективна рецензия...“ - сякаш се гневи авторът на този факт. Станислав Станилов разглежда и други жалонни провокации като „прочита“ на Мартина Балева и проф. Улф Брумбауер на картината „Баташкото клане“ - отхвърлят автентичността на картината и прехвърлят тези съмнения върху действителните събития. Спира се и на анкетната карта, пълна с провокативни въпроси, на една от фондациите на българските турци в Турция - „Бултурк“.

В самостоятелна глава авторът разглежда „Българите в Османската империя“ и напомня с много факти за разпокъсането на българското етнокултурно пространство и данни за геноцида - истинското име на кланетата и разоренето. В главите „И след това...“ и „Неосманската свдба на българите“ след исторически преглед Станислав Станилов осмисля днешната ситуация и стига до извода, че турската диаспора в България ще бъде винаги под влиянието на пантуркизма и най-вече на неосманизма и че българските турци, незави-

симо от всякакви декларации, няма да приемат България за свое отечество, нито българите за свои равностойни геокултурни партньори. По-натък Станилов изтъква, че днес Възродителният процес се чете в контекста на сатанизирани понятия като геноцид, ксенофобия, фашизъм и т.н с определна цел, а тя е поставянето на българския народ в положението „постоянно виновен“, за да остане той

използвано от деспотите за брутално словесно нападение срещу българското общество. Пълзящата реислямизация на турската диаспора има и други открити маркери - повзата на открити ислямисти и радикални неосманисти в редовно на нейната политическа върхушка. Припомнена ни е и провокацията в Исперих, където певец от Турция изпя в турски вариант популярната песен

ния турски премиер са зададени стандартни въпроси, а не се го попитали за съдбата на България в книгата му „Стратегическа дълбочина“ или за преговорите по дълга на Турция към българите бежанци от Източна Тракия според Ангорския договор.

И още един документ **предлага в книгата си** ученият-депутат: стенограмата от 167-ото заседа-

народните представители, които направо отхвърлят предложението без дискусия. 46 души са против отлагането на гласуването на проекта. Останалите 159 са записали имената си на позорния стълб. За срам този проект бе отложен. Засега за винаги!

Сред като прочете книгата, всеки мислещ българин сигурно ще стигне до повечето от изводите, които правя тук и сега. Първият е, че още нямаме наш, български отговор на неосманската политика на Турция, не сме доказали, че противостоим на неосманистките идеи за възстановяване на Османската империя в нейната стратегическа дълбочина. Турция осъзнава много добре своята пораснала значимост и я осребрява политически. Новото е, че за разлика от глобалните играчи. Турция атакува държавите чрез хората, залага на човека и на формирането на трансгранични мрежови връзки. Не е приемлива това, че има основни сектори, в които тя е преминала границите на търпимостта и нейните действия представляват фундаментална опасност за целостта на българската нация и на нейната държава. Трябва час по-скоро да се спрат опитите за намеса във вътрешните работи на България - чрез влиянието и контрола над турската диаспора, чрез действията на религиозни фондации и фондации на изселниците в Турция. И това не трябва да се отнася само по време на избори. Друг важен проблем, нетърпящ отлагане е използването на двойното гражданство в небългарски интерес. Трябва окончателно да се извади Главното мюфтийство на България от зависимостите на Дианет-а (турската религиозна агенция). Проблемът с обезщетенията на българските бежанци от територията на бившата Османска империя е задължително да се постави отново в работната група между двете страни, но и да се пренесе на международно равнище. Отдавна е време, да се пресекат опитите за турцизиране на българите мохамедани, както и за сепарирането им като отделен помаански етнос, за доказването на който се трудят много турски учени, но съжалание и български(!).

ние на 43-ото Народно събрание от 2 март 2016 г., на което е предложен проект на решение за осъждане на геноцида над българите в Османската империя (1396 г. до 1913). Започва с доклад на Комисията по вероизповеданията и правата на човека, която отхвърля проекта, мотивирана с изказаното от Министерството на външните работи мнение, че конвенцията на ООН за преследване и наказване на престъплението геноцид е от януари 1951 г. и няма обратна сила. А тогава защо сме питали? Защото Холокоста е признат за геноцид, признат е геноцидът над арменците в Османската империя. Мотивите на вносителите прочита Волен Сидеров. Заслужава си тези мотиви да се прочетат отново, тъй като те са изпълнени с конкретни факти и числа за геноцида над източнотракийските българи. Свидетелства, които могат да покъртят всеки нормален човек. Но не и да победят бездушното на

Вижда се, че Турция се опитва на базата на религията да сплотява мюсюлманите у нас. Мултикултурализмът, въпреки че се провали в световен мащаб, е поощряван у нас от местната власт (и отвън) в т. нар. смесените райони с безпочвената надежда, че турската ислямска култура ще се приобщи към българската национална култура. И накрая: Българската политика към Турция трябва да се измерва с едно единствено мерило: да е приемлива за българските национални интереси.

И на отрицанието на това бъдеще в лоното на европейски ценности, идващи до „адресата“ често пъти в причудлива, дистанцирана от реалностите на делника форма...

Център на света е малкото дряновско селце Маноя, в което двадесетина застарели жители нищят политиката. Занимават се с обичайните си дневни задачи и посрещат всяко утро като даденост, полагаща им се от самото естество на би-

позната наша сънародничка, живееща в чужбина. Така сюжетът се допълва с все нови и нови случки, привидно случайни, но всички имащи един общ корен - за смисъла на живота, който водим в нашеския хаос. За неговите социални механизми, водещи държавата към опустошение и провал. Точно също е уж обикновен пътник през годините. Работяга, постигнал каквото има със собствените си ръце. Но той е надарен с изключителна наблюдателност за източника на събитията, стигащи до неговия праг. Тълкува ги върно,

то. Безрадостен, изтърбушен полигон на ялови политически експерименти. На измрели заводи и фабрики в сиви, обезлюдени градчета. И на села, над покривите на които звучат страшно песните на мъртвата тишина. Който може, замива зад граница щастieto каца веднъж на рамото! Понякога синовите и дъщерите ще се връщат. Да продадат станалата вече неуживаща бащина къща и да се върнат обратно там, където се чувстват полезни и оценени по достойнство. Понякога и внучите, но все по-рядко, ще

вече, че младостта е веднъж в живота... „Сбогуване със себе си“ на Кънчо Атанасов е безпощадна сага за наистина време разделно, в което личността у нас е изправена пред неумолими избор. Или да се остави на течението е на Иордан Радичков) около себе си. Или да се бори за смислено оцеляване, отси- чайки веднъж завинаги родовия корен, поемайки по широкия свят, докато е време. А може би има и друг път? Труд-

стойности на моралните ценности в различните групи от хора. За духовното богатство и правствеността, без които всяка материална придобивка губи своето значение и за следваните от нас избрани цели. За прекъснатата пълна връв на традициите между млади и стари и може ли, в името на какво, да бъде тя възстановена и опазена. Романът е увлекателно написан и по страниците му откриваме и себе си; мястото си между героите и начините, по които бихме постъпили в тази или онази ситуация.

ОБИЧТА ЩЕ СПАСИ СВЕТА...

тието. В Маноя, верен събирателен образ на българското село в XXI век, няма училище, затворени са чигалището, църквата, магазинът, детската градина - практически всичко, показващо, че населеното място все още диша. Че функционира и човешките в него имат своите потреби - индивидуални и обществени. Че очакват да им се случи нещо хубаво, което да прогони самотата и отключи загълханите домове, печално „украсени“ с провесени на вратника катинари. Символ на смъртта, отчуждението, забвението, разрухата. Затова пък шепата обитатели на това българско Макондо са удивително жизнени и всеки от тях носи печата на бившата си професия. Изповядва собствено мнение за случващото се на планетата и у нас чрез новините, пристигащи с хляба и омачканите стари вестниците. Героите изглеждат сиви, объхтани и обезцветени от годините, митарствата и собствената им орис. Но и Даскала, Цеца Панделката, бай Георги Шмайзера, Митьо Макензен, Пена на Боря, Стефан Кмета, баба Марийка и пр., са по своему колоритни и неповторими. Всеки представлява в същността си тиха вселена от страсти, постепенно приглушавани от напредващата възраст. И пак всеки е цветен образ от обществото на Маноя, епизодично допълвано от странни птици като Бяла Бона, от търсещи себе си млади люде - Лалето, или пък правещи добри бизнесмени - Макарон, доведен до самоубийство. Център на тази селска вселена е застаряващият автомомтоър Тотьо Тенекето, бивш Тотьо Таксито, бивш Киро Факира - майстор със златни ръце и с голямо сърце, откликващо на болките на хората, които го заобикалят. Той е избран от автора да води разказа от първо лице, в диалог по скайпа с не-

извеждайки от частния случай мащабната същност на ставащото с народа. С неговите традиции, вяра и надежда за бъдещото време: „Злото никога не идва само... Нищо няма да ни отминне. Може да сме най-дълбоката провинция и от нас по-дълбока да не може да се намери никъде, но нищо няма да ни отминне. Върлува някаква несправедливост по големия свят, позавърти се в столицата, пообиколи градовете ни, спусне се изневиделица из помалките градчета и... току вземе, че се стовари върху нас в селото! Не сме очаквали такава подлост. И... затова толкова силно ни удря. Като плесница трясва - не по лицето, а по душата. Внезапно. Нито да се предпазиш си успял, нито да се предпазиш можеш. Шама- рът отдавна е отекнал, а тебе те боли отвътре и продължава да те дивя въпросът: защо на най-добрите хора се случват най-каплавите и най-мизерни нещастия?“

В книгата си Кънчо Атанасов, чрез планетата Маноя, е успял да моделира същността на държавата България такова, каквато е била. Каквато е сега и може би - онова, което я очаква в загатнатия от перото му Музей на бъдеще-

се усмихват на баби и дядовци от компютърния екран. В странство заминават дори осирените от чужденци Светла и Иванчо. Радвали преди това селото, което отдавна не е чувало детски смях. Защо станала така? Та нали преди три десетилетия пълнихме улиците и площадците на София и големите центрове на митинги за демокрация? Знаехме ли, предполагахме ли как ще изглежда тя по нашеския? Разбира се - не! Още тогава сме се разделили, незабелязано от едни и много видимо - от други, на наивници и тарикати. На практични, бързо преобладали се нови управници и на гълпа. Смешна във възделенията си, че някой ще помисли за обикновения човек. За неговите болки, потребности и очаквания. Става ясно, че в това разделение на свои и чужди не е пожелан никой. Нито обикновените бачкатори, вградили себе си в създадението на една вече бивша родина, останала все още не много назад в родната история. Нито младите поколения, изправени пред неумолими избор да бедстват и гладуват „тук“, или да търсят щастieto си „там“, пък каквото сабя покаже. Още по-

но е да се каже със сигурност. Героите на Атанасов в малкото дряновско селце оцеляват по силата на житейската традиция, която следват. Изтъкани от плът и кръв, те извървяват своя ден от изгрева до залеза. Срещат се при Тотьо Тенекето, бистрят политиката, спорят, разпределят си задачите и ги изпълняват по силата на отдавна утвърдени навик. И взаимно се обичат, без да афишират чувствата си един към друг, може би и без да ги съзнават. Малката им общност се противопоставя на щенията на света, отпорът им пък се крие в силата на традицията, изтъкана от неизброими поколения преди тях. Докога? Докато остане един от тях - последният! Казват, че човек е жив дотогава, докато има кой да го помни. А какъв по-добър спомен от извършените приживе дела на ползу роду? В книгата си писателят отбелязва: „Не можем да направим толкова добро, колкото сме получили от живота, но е хубаво все пак да опитаме...“ За жалост, отчуждението у нас става все по-силно и по-силно. И се сещаме, че обичта към ближния ще спаси света едва тогава, когато сами изпадне в беда. А дарили ли сме преди това топли чувства някому, протегнали ли сме ръка за помощ, преди бедата да сполети и нас? Замисляме се, когато неволната потропа и на нашата врата. Защо ли?

Новият роман на Кънчо Атанасов „Сбогуване със себе си“ е мащабна картина на българското общество „уловено“ в няколко социално-исторически ракурса. Много са темите, докато снати в дълбочина от таланта му: за националната памет и за реалностите на делника. За обществената дисхармония и негативните граждански промисли, водещи страната до разруха, обезлюдяване и обезличаване. За доброто и злото на този фон и за променящите се

Реализмът в книгата е изключително силен и въздействащ. Като какво ли? Като истината за смисъла на живота, разбира се...

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА
(редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-рн Нико СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД

Печат "Нюзпринт",
София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приключен редакционно на 02.03. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

ЗАПЛАХАТА НЕООСМАНИЗЪМ

Възкресеният „геополитически мъртвец“, обяснен от проф. Станислав Станилов, в новата му книга „След три години“

Няма наш, български отговор на идеите за възстановяване на Османската империя в стратегическата ѝ дълбочина

Когато проф. Станислав Станилов завършва своя политически очерк „Новият османизъм и българите“, неоосманската контрареволуция, започната преди почти десетилетие от Раджеб Таип Ердоган, е почти завършена. А това означава, че е зачеркната светската (буржоазната) революция на някогашния баща на турците Мустафа Кемал. Светската държава на Ата-тюрк се крепяла на три стълба: корпуса на военните, корпуса на съдебната власт и дипломатическия корпус. Завършилите религиозни училища нямали достъп до тези затворени общества. Ердоган удря именно тези три „стълба“, вкарвайки в тях ислямисти и подменяйки кадровия състав. Последният опит на заговорниците да продължат кемалисткото бъдеще на Турция е попарен. И ислямската контрареволуция намира благоприятна почва в голяма част от турското общество особено в Азия и Анадола, което си е останало такова, каквото е било в края на Османската империя. „Неоосманизъмът – това е надвисналата над нас най-страшна заплаха от близо век насам – пише проф. Станислав Станилов. Ето защо борбата срещу неоосманизма трябва да продължи с

Тодор Коруюев

нараставаща енергия... Ако искаме да има на тоя свят българи!

Станислав Станилов е изтъкнат учен-археолог, професор, доктор на историческите науки, от 2005 г. е народен представител на „Атака“ в четири парламента, автор е на много статии и студии по проблеми на политиката, геополитиката, културата и геокултурата, междуетническите и етноконфесионалните отношения и др., Член е на СБП. В книгата „Новият османизъм и българите“ (изд. „Гео Милев“) авторът се връща „три години по-късно“ към неоосманизма след представянето на „Стратегическата дълбочина“ на Ахмед Давутоглу в големия салон на БАН, където книгата не-обективно е оценена като наука, а не като концепция, основана не на реални фа-

кти, а на изгарящо желание да се възкреси геополитически мъртвец. Актуалността на темата се предизвиква както от недобрата реакция на неоосманизма у нас, така и от поведението на партията на турската диаспора в България.

В книгата си Станислав Станилов описва основните черти на османизма, характерен със задържането на обществено развитие на „не-хората“ (гяурите неверници) от хората (мюсюлманите), и потискане на това развитие чрез данъчната система

– плащане на тежък данък (джизие) и кръвен данък (девшурме).

В империята властва идеята за правото да бъдеш господар, защото си турчин. Различието между османизъм и

ПРОЛЕТ

Никола ВАПЦАРОВ

Пролет моя, моя бяла пролет,
още неживяна, непразнувана,
само в зрачни сънища сънувана,
как минаваш ниско над тополите,
но не спираш тука своя полет.

Пролет моя, моя бяла пролет –
знам, ще дойдеш с дъжд и урагани,
бурна страшно, огненометежна
да възвърнеш хиляди надежди
и измиеш кървавите рани.

Как ще пеят птиците в житата!
Весели ще плуват във простора...
Ще се радват на труда си хората
и ще се обичат като братя.

Пролет моя, моя бяла пролет...
Нека видя първия ти полет,
дал живот на мъртвите площици,
нека видя само твоето слънце
и – умра на твоите барикади!

неосманизъм е в замяната на светската османска концепция на Ата-тюрк с концепцията на ислямския османизъм на Реджеб Ердоган.

В очерка е разглеждан европейският проект на Турция.

Красноречив пример за противостоенето между турския културен модел и западния е случаят с Кипър, една трета от който е окупиран от Турция. В отделна глава са разгледани отношенията между Турция и Югоизточна Европа с претенцията на турците да се „завърнат“ на Балканите. Специално внимание е обърнато на т. нар. Ислямска дъга: Кърджали – Източна Тракия – Македония – Албания – Косово – Санджак – Средна и Източна Босна – Бихач, която по изрази на Ахмед Давутоглу

е „Балканската геополитическа и геокултурна аорта на Турция“. Описана е съдбата на българите в Османската империя, както и неоосманската ни днешна и утрешна съдба.

„Много често османизъмът като вътрешна и като външна политика се разделят, което не е правомерно, защото те са два израза на едно и също нещо. – пише авторът. А то е безусловното историческо право да бъдеш господар на онова, на което е бил господар и твоят прагядо. Така, вътре османизъмът убеждава турците (всички), че са велики, навън убеждава пак същите турци и останалите народи в правото да си върнат обратно в турската държава онези територии, които са били в нея по време на най-голямото ѝ разширяване.“

На стр. 10

ОБИЧТА ЩЕ СПАСИ СВЕТА...

„Сбогуване със себе си“ е нарекъл своя нов роман Кънчо Атанасов, изд. „Захарий Стоянов“, С., 2018 г. Заглавието, без никакво преувеличение, звучи прощално и малко плашещо. Веднага възниква въпроса какво внушава с него авторът – емоционално отдалечаване от света, в който живеем? Отрицание на личностното „аз“ в матрицата на ронещите се от календара години? Или из-

Георги Н. Николов

веждане на индивида – архетип от потока на гражданското развитие, в което той не открива полагаемата му се достойна роля?

Всъщност книгата, спояваща в сюжета елементи на автобиографичното, мемоаристичното и социално-политическия коментар, е летопис на своето време. Долавящо ехото на отшумели в историята войни, смяна на граждански модели, възжеления и очаквания, част от които останали неосъществени. Тук, у нас, в България, видяла и опитите за човешко равенство чрез отрицание на частната собственост в името на масовото добруване.

На стр. 11

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. „Пиротска“ 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес София 1377, за Минчо Мънчев Минчев - до поискване

ISSN 1310-8492

